

[Poul Sørensen.]

Det samme kan jeg sige om det radikale venstres repræsentant, som senere skal rede-gøre for, hvad der har foranlediget, at han nu er med til at foreslå ændringer i lov-forslaget og for anden gang i denne vinter er med i en ændring i arbejdsløshedslovgiv-ningen.

Jeg vil gerne understrege, at dette må betragtes som en principiel ændring. Vi har gang på gang stået over for midlertidige love, som man, næste gang de var til be-handling, måtte erkende skulle forlænges, når man nu var vant til i vinterens løb eller på andre tidspunkter at vedtage sådanne ydelser. Det radikale venstre har måttet erkende, at en brændselshjælp dog ville være for urimelig i denne vinter. For at bidrage til denne sags gennemførelse giver man hjælpen en anden betegnelse; men når vi i arbejdsløshedslovgivningen indfører en sådan bestemmelse som den, flertallet i salen er i færd med at gennemføre, må man se i øjnene, at denne lovgivning bliver per-manent. Det rimer meget dårligt med de besparelser, som man i hvert tilfælde hører og læser om at det radikale venstre vil bidrage til; men herom vil den næste taler bedre end jeg kunne udtale sig.

Der har fundet nogle drøftelser sted i det sidste års tid om selve beskæftigessitua-tionen, og jeg har med stor interesse fulgt, hvad der er blevet udtalt rundt om i lan-det vedrørende beskæftigelsen. Jeg har haft lejlighed til her fra talerstolen at fremlægge for det høje ting referater fra Arbejdsmæn-denes Arbejdsløshedskasses sidste møde, hvor de slog fast, at i den 3-årige periode, de afsluttede på det tidspunkt, havde de haft 33,3 millioner arbejdsløshedsdage, me-dens de i den foregående 3-årige periode — som den forrige regering vist havde ansvaret for — kun var oppe på 32 millioner. Der var altså sket en forøgelse af arbejdslø-heden blandt arbejdsmændene. Fra den sidste tid har vi andre udtalelser om be-skæftigelsen her i landet; om man så tror på det, er en anden sag. Jeg læste forleden dag, at den højtærede statsminister havde udtalt, at arbejdsløshedstallene for februar måned i år var de laveste for nogen februar måned i de sidste 5—6 år. På denne bag-grund tager man, til trods for at der sidder en kommission, som skal ændre hele ar-

bejdsløshedslovgivningen, initiativet til at gennemføre en ny ordning med muligheder for øgede udgifter for staten. Også den højt-ærede økonomi- og arbejdsminister har i drøftelser her i tinget understreget, at der var en betydelig bedre beskæftigelse efter nytår, end der var sidste år. Disse udtalelser — og andre kunne jo bilægges — viser, hvorledes arbejdsløshedssituationen bedøm-mes fra den høje regerings side; men jeg vil dog understrege — tallene berettiger mig dertil — at skal man dømme de to perioder imellem, den foregående regerings periode og den nuværende regerings periode, må man ikke overse, at i de første år af den fore-gående regerings periode havde vi en for-holdsvis stor arbejdsløshed at kæmpe med, men det vendte sig til det bedre, og ten-densen var, da vi sluttede, i høj grad i nedad-gående retning; arbejdsløshedsprocenten var 9,2. I 1956 derimod var arbejdsløshedspro-centen 11,1.

Jeg vil på mit partis vegne motivere den stilling, vi har taget til forslaget, med at sige, at vi ønsker at afvente, at kommis-sionen afslutter sit arbejde. Vi beklager, at det parti, der skulle være det første til at anvise nye veje, ikke har bidraget til en løsning. Vor indsats vil ikke gå ud på at forringe de tilskud, som det offentlige yder til kasserne, men vi må kræve en omlæg-ning, således at tilskuddet går til de kasser, der først og fremmest har behov for det. Det er et arbejde, som efter vor mening kunne have været gennemført i det halve år, hvor man nu har siddet og arbejdet med disse ting.

Jeg skal ikke føje yderligere til, men blot sige, at efter vor mening viser det sig gang på gang, så snart man beskæftiger sig med at skaffe arbejde til ledige arbejdere — det er en stor og nyttig opgave — hvor lidt det offentlige, staten, formår her. I perioder med stor arbejdsløshed, hvor arbejdslø-heden svinger mellem 100 000 og 150 000, kan man ved det offentliges foranstaltninger beskæftige op til 9 000. Man må imidlertid samtidig se på den investering, der lig-ger bag disse nødforanstaltninger. Bare for at fremskaffe en almindelig årlig arbejds-mandsindtægt, kræves der nu en investering på over 30 000 kr. Det er tal, der taler deres tydelige sprog. Hvis man ikke sørger for at fremme erhvervslivets muligheder for at